

УДК 343.163:343.123.1(477)

ПРОКУРОР ЯК ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ КЕРІВНИК ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ: ЗАВДАННЯ Й ПОВНОВАЖЕННЯ

Лілія НЕСТЕРЧУК,

старший викладач кафедри організації судових та правоохоронних органів
Національного університету «Одеська юридична академія»

SUMMARY

The article investigates issues related with Prosecutor's position in the implementation procedural guidance at pretrial investigation of criminal offenses and the elucidation of its main tasks and powers. According to the research can be concluded, that powers of the prosecutor should be classified into groups according to their orientation procedurally regulate prosecutor's procedural guidance in pretrial criminal proceedings on constitutional level, but on theoretical level-it is development of organization's issues and methods of implementation procedural management in pretrial investigation by Prosecutor.

Key words: procedural management, tasks and powers of the prosecutor, functions, pre-trial investigation, criminal offense, prosecutor's supervision, supervision of observance of laws, Criminal Procedural Code of Ukraine.

АНОТАЦІЯ

Стаття присвячена дослідженню питань, пов'язаних зі становищем прокурора під час здійснення процесуального керівництва на стадії досудового розслідування кримінального правопорушення, та з'ясуванню його основних завдань і повноважень. На підставі дослідження зроблено висновок, що повноваження прокурора потрібно класифікувати по групах за їхньою процесуальною спрямованістю, нормативно регламентувати прокурорське процесуальне керівництво в досудовому кримінальному провадженні на конституційному рівні, а на теоретичному рівні – розробити питання організації й методики здійснення прокурором процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Ключові слова: процесуальне керівництво, завдання та повноваження прокурора, функції, досудове розслідування, кримінальне правопорушення, прокурорський нагляд, нагляд за додержанням законів, Кримінальний процесуальний кодекс.

Постановка проблеми. Актуальність дослідження зумовлена тим, що Кримінальний процесуальний кодекс (далі – КПК) України 2012 р. вперше в кримінально-процесуальному праві України передбачив здійснення прокурором процесуального керівництва досудовим розслідуванням. Відповідно, існує нагальна необхідність з'ясування поняття й сутності діяльності прокурора зі здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням, його завдань і повноважень.

Велика та широка дискусія стосовно поняття «прокурорське процесуальне керівництво досудовим розслідуванням» була розгорнута на сторінках видань через те, що прокурор визначається як безпосередній владний суб'єкт у досудовому розслідуванні.

Український законодавець визначає прокурора як форму, що здійснює прокурорський нагляд за додержанням законів під час здійснення досудового розслідування (ч. 2 ст. 36 КПК України), використовуючи це, прокурор під час розслідування кримінальних правопорушень здійснює забезпечення професійного, ефективного та законного виконання слідчим завдань.

Актуальність теми. Питання прокурорського процесуального керівництва досудовим розслідуванням розглянуто в наукових працях таких учених: В. Бабкова, Ю. Гришин, А. Дворник, Ю. Ким, Н. Марчук, Д. Мірковець, П. Півненко, М. Руденко, С. Тищенко, В. Юрчишин та інші. Дослідження, що провели вказані автори, є, безумовно, пізнавальними у визначеному аспекті, проте невичерпними. Чимала кількість питань із процесуального керівництва прокурором досудового слідства залишається нез'ясованою й невивченою, спірною. Зокрема, досі ведеться дискусія стосовно трактування становища прокурора на стадії досудового розслідування кримінальних правопорушень як процесуального керівника. При цьому національне законодавство шаленими темпами змінюється,

у зв'язку з цим багато досліджень у зазначеній сфері втрачало актуальність.

Метою статті є досягнення наукових результатів із дослідження становища прокурора як процесуального керівника досудового розслідування кримінальних правопорушень і визначення його основних завдань і повноважень. Досягнення цього результату передбачає виконання таких завдань: 1) дослідження поняття процесуального керівництва прокурором досудового розслідування кримінальних правопорушень; 2) аналіз юридичної літератури й правових джерел щодо змісту завдань і повноважень прокурора як процесуального керівника досудовим розслідуванням кримінальних злочинів; 3) з'ясування питання організації здійснення прокурором процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Виклад основного матеріалу дослідження. Варто зазначити, що в теоретико-правовій літературі запропоноване визначення прокурорського процесуального керівництва досудовим розслідуванням не задовольняє. Наприклад, Ю. Гришин, із яким ми не погоджуємось, формує новий погляд на цю проблему. Згідно із його думкою, деякі автори повністю спрощують керівну роль прокурора під час проведення досудового розслідування кримінальних правопорушень і вважають, що процесуальне керівництво ні в якому разі не може бути сумісним із прокурорським наглядом ні за призначенням, ні за змістом, ні за порядком реалізації [4, с. 104].

Інші автори, наприклад співавтори Д. Мірковець, висловлюють іншу точку зору й вважають, що процесуальними керівниками можуть бути лише керівники органів досудового розслідування. А тому Д. Мірковець пропонує термін «відомчий контроль» змінити на «процесуальне керівництво» для детальнішого у розуміння діяльності цих керівних суб'єктів досудового розслідування [9, с. 155]. Ю. Ким і його однодумці вбачають серед повноважень про-

курора і процесуальне керівництво також, але тлумачать його, як і український законодавець, у формі прокурорського нагляду [6, с. 4].

Серед учених-правників є такі, котрі визначають процесуальне керівництво як один із засобів взаємодії прокурора зі слідчим [11, с. 50]. В. Юрчишин обґрунтовує «наявність у прокурора самостійної функції у досудовому розслідуванні, що йменується процесуальним керівництвом під час проведення досудового розслідування кримінального правопорушення» [12, с. 179]. І варто додати, що багато хто з авторів не вбачає ніякої різниці між прокурорським наглядом і прокурорським керівництвом під час проведення досудового розслідування кримінального правопорушення, уважаючи ці два поняття ідентичними [3, с. 72].

Погоджуємось із точками зору М. Руденко та В. Півненко, які вважають, що найбільше досконалою є така позиція, згідно з якою прокурорське процесуальне керівництво під час проведення досудового розслідування – це, по-перше, самостійний напрям прокурорської діяльності, спрямований на забезпечення швидкого, повного, усебічного й неупередженого розслідування – дослідження всіх обставин учиненого кримінального правопорушення для надання зібраним доказам належної правової оцінки, що вказує на функціональний характер вказаної прокурорської діяльності; по-друге, якщо виконання прокурором функції нагляду за додержанням законів спрямоване на забезпечення законності всього досудового розслідування, то виконання ним функції процесуального керівництва спрямоване лише на забезпечення швидкого, повного, усебічного та неупередженого розслідування кримінального правопорушення владними суб'єктами процесу, котрі діють уже в межах забезпеченого прокурором режиму законності [10, с. 279].

Достеменним є той факт, що прийняття й надіслання в регіональні прокуратури вказівок із питань досудового розслідування з боку Генерального прокурора України у вигляді наказів або розпоряджень, що не вимагають законодавчої регламентації, не мають керівного процесуального характеру, але, незалежно від їх відомчої підпорядкованості, обов'язкові для виконання всіма органами досудового розслідування України. Отже, виходячи з цього, варто зазначити про наявність у прокуратури самостійної дії щодо кримінальної процесуальної функції процесуального керівництва органами досудового розслідування. Зрозумілим стає, що це вказівки не щодо конкретних кримінальних розслідувань проваджень, а загальні, принципово спрямовані на вдосконалення діяльності органів досудового розслідування, які здійснюють розслідування кримінальних правопорушень.

Функція прокуратури із процесуального керівництва досудовим розслідуванням дає змогу вбачати право Генерального прокурора України, керівників регіональної прокуратури, їхніх заступників скасовувати незаконні та необґрунтовані постанови слідчих і підпорядкованих прокурорів, винесені під час проведення досудового розслідування в межах його строків, передбачених ст. 219 КПК України. Такі скасування відбуваються незалежно від їх участі в досудовому розслідуванні, і про це повідомляють прокурорам, які безпосередньо здійснюють нагляд за додержанням законів під час проведення відповідних досудових розслідувань, тобто під час розслідування конкретних кримінальних правопорушень (ч. 6 ст. 36 КПК України).

Процесуальне керівництво реалізується прокуратурою й у рамках міжнародного співробітництва у кримінальних провадженнях, оскільки у випадках, передбачених законодавством, Генеральна прокуратура України є центральним органом, відповідальним за виконання міжнародних договорів України (ч. 2 ст. 92 Закону України «Про прокуратуру»). Відповідно до ч. 1 ст. 545 КПК України, лише

«Генеральна прокуратура України звертається із запитами про міжнародну правову допомогу у кримінальному провадженні під час досудового розслідування та розглядає відповідні запити іноземних компетентних органів, крім досудового розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України, яке у таких випадках здійснює функції центрального органу України», тому «у межах реалізації визначених функцій Спеціалізована антикорупційна прокуратура здійснює міжнародне співробітництво (абз. 2 п. 3 ч. 5 ст. 8 Закону України «Про прокуратуру»).

В. Юрчишин наводить статистику, що тільки у 2011 р. Генеральною прокуратурою України було надіслано 1 030 запитів (доручень, клопотань, прохань) про надання правової допомоги в кримінальних справах різної підсудності [12, с. 185]. «Генеральна прокуратура України є й центральним державним органом щодо видачі (екстрадиції) підозрюваних, обвинувачених у кримінальному провадженні під час проведення досудового розслідування» (ч. 2 ст. 574 КПК України) та передання кримінального провадження компетентному органу іншої держави (ч. 1 ст. 599 КПК України). Прокурорам, які здійснюють нагляд за додержанням законів під час проведення розслідування конкретних кримінальних правопорушень, для виконання функції процесуального керівництва органами досудового розслідування надається широкий арсенал владно-розпорядчих повноважень кримінального процесуального характеру, визначених ч. 2 ст. 36 КПК України.

Відстоюючи право прокурора в здійсненні процесуального керівництва досудовим розслідуванням, учені-правники зазначають, що ще ніхто із прихильників самостійності функції процесуального керівництва не зміг довести, які саме прокурорські повноваження, визначені ч. 2 ст. 36 КПК України, є наглядовими, а які – використовуються виключно для процесуального керівництва розслідуванням. Убачається, що для поділу прокурорських повноважень, установлених ч. 2 ст. 36 КПК України, на суто наглядові й призначені спеціально для процесуального керівництва досудовим розслідуванням, ніякої потреби не існує через універсальний характер цих повноважень. У певних випадках ці повноваження успішно виконуються прокурором під час здійснення нагляду за додержанням законів усіма учасниками процесу без винятку, а в інших – владними суб'єктами (слідчими), які в межах забезпеченого прокурорським наглядом режиму законності зобов'язані виконувати всі владні розпорядження прокурора процесуального (а не організаційно-управлінського) характеру, надіслані на швидке, повне, усебічне та неупереджене дослідження всіх обставин кримінального правопорушення, виявлення як таке, що викриває й виправдовує підозрюваного, обвинуваченого, доказів, а також обставин, які пом'якшують чи обтяжують його покарання. Отже, кримінальні процесуальні повноваження прокурора, закріплені в ч. 2 ст. 36 КПК України, підпорядковані забезпеченню успішної реалізації як основної його кримінальної процесуальної функції – нагляду за додержанням законів усіма учасниками досудового розслідування, так і додаткової функції, що виконується на цій стадії процесу, – процесуального керівництва владними суб'єктами, які безпосередньо розслідують кримінальне правопорушення.

На думку М. Руденко та В. Півненко, «наділення прокурора у досудовому розслідуванні функцією процесуального керівництва органами досудового слідства – вищевказаних органів зумовлено такими чинниками: ліквідацією архаїчного кримінального процесуального інституту додаткового розслідування, який гостро підняв проблему,

пов'язану не тільки з забезпеченням законності усіма учасниками досудового розслідування (що було раніше), а й з неприпустимістю представлення в суд неякісно розслідуваної кримінальної справи; визначенням прокурора ключовим владним суб'єктом досудового розслідування, що відповідає перед державою за забезпечення якісного розслідування кримінальних правопорушень; покладенням на прокурора обов'язку з прийняття кінцевого рішення за результатами проведеного розслідування кримінального правопорушення: закрити кримінальне провадження (ч. 1 ст. 284 КПК України); звернутися до суду з клопотанням про звільнення від кримінальної відповідальності (ч. 2 ст. 286 КПК України); звернутися до суду з обвинувальним актом (ст. 291 КПК України); звернутися до суду з клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру (ст. 292 КПК України)» [10, с. 281].

Отже, об'єктивною закономірністю можна назвати той факт, що прокурор у досудовому розслідуванні наділений правом на здійснення процесуального керівництва органами досудового розслідування. Підкріплено це міцною законодавчою базою й підтверджено системним тлумаченням норм КПК України 2012 р. Питання реалізації цього права вирішуються в напрямі доведеності того, що процесуальне керівництво органами досудового розслідування – це самостійна додаткова функція прокурора.

Підтвердженням є проект змін до Конституції в частині правосуддя 2015 р. За текстом запропонованого положення ст. 131-1 вказаного проекту, «в Україні діє прокуратура, яка здійснює: організацію і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляд за негласною діяльністю органів правопорядку». Із зазначеного видно, що прокуратура зберегла деякі повноваження з нагляду, і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням набуло конституційного закріплення, що зміцнило позиції прокуратури в реалізації цих повноважень [13].

Більше того, порядок реалізації цього права, його направленість за змістом свідчать, що реалізація його відбувається не в формі прокурорського нагляду, а як самостійна додаткова функція прокурора, що виконується ним на досудовій стадії процесу. Указана функція є обов'язковою та незаперечною. Без її наявності й реалізації не може бути виконане жодне із завдань досудового розслідування – важливого та необхідного рівня кримінального процесу України.

Утворення оптимального переліку завдань прокурора в досудовому кримінальному провадженні відбувається через завдання кримінального провадження, що закріплені у ст. 2 КПК України. Визначим є те, що захист особи, суспільства й держави від кримінальних правопорушень, державний захист прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження через забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування й судового розгляду справи має вплинути на те, щоб кожен, хто є винуватим у здійсненні кримінального злочину, був притягнутий до відповідальності й отримав міру покарання за скоєне через правову процедуру, що визначена в законодавстві. І, навпаки, жоден незаконно звинувачений у здійсненні кримінального правопорушення не був незаконно підданий державному примусу.

Варто зазначити, що завдання прокурора в досудовому кримінальному провадженні походять щодо завдань кримінального провадження. У Наказі Генерального прокурора України «Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні» від 19 грудня 2012 р. № 4-гн «завдання» як термін прямо не вживається, водночас, виходячи з імперативних настанов, що містяться в пп. 1.1–1.4,

зміст завдань міститься в припису керівникам прокуратур усіх рівнів і галузевих підрозділів апаратів, прокурорам: «процесуальним керівникам досудового розслідування забезпечити: єдину систему організації нагляду за додержанням законів усіма органами досудового розслідування, підтримання державного обвинувачення, оскарження незаконних судових рішень, здійснення інших повноважень з цих питань; безумовне реагування на виявлені порушення закону з часу надходження заяви, повідомлення про кримінальне правопорушення до прийняття остаточного рішення у провадженні; швидке, всебічне, повне та неупереджене розслідування кримінальних правопорушень, обов'язкову участь прокурорів – процесуальних керівників досудового розслідування в їх судовому розгляді (у визначених законом випадках), поновлення порушених прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження; своєчасне вжиття заходів до усунення причин та умов, що сприяли вчиненню кримінального правопорушення, відшкодування завданої ним шкоди фізичним і юридичним особам, державним і комунальним інтересам, розшуку майна, яке стало предметом злочинного посягання» [2].

Досліджуючи думки науковців-правників, варто зазначити, що А. Дворник, висловлюючись із цього приводу, зазначає, що окремого законодавчого закріплення потребує таке завдання, як «забезпечення своєчасного висунення та обґрунтування підозри за наявності відповідних підстав». На думку автора, це пов'язано з тим, що в умовах нетривалої практики дії КПК України формується тенденція до накопичення значної кількості кримінальних проваджень, що зареєстровані та мають у Єдиному реєстрі досудових розслідувань (далі – ЄРДР) статус «У провадженні», але процесуальні дії в яких майже не проводяться. Отже, необхідність виконання окресленого завдання орієнтуватиме прокурорів на активізацію роботи органів досудового розслідування в цих провадженнях [5, с. 109].

Отже, завданнями прокурора в досудовому кримінальному провадженні є такі: захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження; забезпечення виконання вимог закону під час приймання, реєстрації, розгляду й вирішення в органах досудового розслідування заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, своєчасне внесення щодо них відомостей до ЄРДР; забезпечення швидкого, усебічного, повного та неупередженого досудового розслідування кримінальних правопорушень; забезпечення своєчасного висунення й обґрунтування підозри за наявності відповідних підстав; ужиття належних заходів до усунення причин та умов, які сприяли вчиненню кримінального правопорушення, відшкодування завданої ним шкоди фізичним і юридичним особам, державним і комунальним інтересам.

Частиною 2 ст. 36 КПК України визначаються повноваження прокурора, який здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування, у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Процесуальне керівництво прокурора – це організація процесу досудового розслідування, визначення напрямів розслідування, координація процесуальних дій, сприяння створенню умов для нормального функціонування слідчих, забезпечення додержання в процесі розслідування вимог законів України [8, с. 66].

Досліджуючи положення ч. 2 ст. 36 КПК України, варто зазначити, що всі повноваження прокурора, передбачені в кримінальному провадженні, здійснюються

на виконання процесуального керівництва досудовим розслідуванням. Такий підхід законодавця, як і юридична конструкція відповідної норми, не виправданий. Так, наприклад, викликає заперечення включення до змісту процесуального керівництва таких повноважень прокурора: звертатися до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності (п. 14 ч. 2 ст. 36 КПК України); підтримувати державне обвинувачення в суді, відмовлятися від підтримання державного обвинувачення, змінювати його або висувати додаткове обвинувачення в порядку, установленому КПК України (п. 15 ч. 2 ст. 36); оскаржувати судові рішення в порядку, установленому КПК України (п. 20 ч. 2 ст. 36). Очевидно, що відповідні повноваження реалізуються прокурором на виконання конституційної функції – підтримання державного обвинувачення в суді, тому недопустимим є ототожнення їх із наглядом за додержанням законів під час досудового розслідування, формою якого є процесуальне керівництво. Крім того, процесуальне керівництво за своїм визначенням обмежується досудовим розслідуванням, а зазначені повноваження реалізуються прокурором у судовому провадженні.

Н. Марчук вважає, що не можуть бути процесуальним керівництвом досудовим розслідуванням і повноваження прокурора, передбачені п. п. 16–19 ч. 2 ст. 36 КПК України, а саме: погоджувати запит органу досудового розслідування про міжнародну правову допомогу, передавання кримінального провадження або самостійно звертатися з таким клопотанням у порядку, установленому КПК України; доручати органу досудового розслідування виконання запиту (доручення) компетентного органу іноземної держави про міжнародну правову допомогу або перейняття кримінального провадження, перевіряти повноту й законність проведення процесуальних дій, а також повноту, усебічність і об'єктивність розслідування в перейнятому кримінальному провадженні; перевіряти перед направленням прокуророві вищого рівня документи органу досудового розслідування про видання особи (екстрадицію), повертати їх відповідному органу з письмовими вказівками, якщо такі документи необґрунтовані або не відповідають вимогам міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, чи законам України; доручати органам досудового розслідування проведення розшуку та затримання осіб, які вчинили кримінальне правопорушення за межами України, виконання окремих процесуальних дій з метою видання особи (екстрадиції) на запит компетентного органу іноземної держави. Зазначені повноваження за спрямованістю належать не до тих, що мають на меті спрямування досудового розслідування й забезпечення його ефективності, отже, входять не до змісту процесуального керівництва, а до забезпечення участі прокурора в процесі здійснення міжнародної допомоги в кримінальному провадженні [9, с. 374].

Висновки. Дослідивши думки багатьох учених-правознавців, питання процесуального керівництва прокурором досудовим розслідуванням і його повноваження, варто висловити думку, що інші повноваження прокурора, передбачені ч. 2 ст. 36 КПК України, можуть бути включені до змісту процесуального керівництва досудовим розслідуванням. Класифікувати ці повноваження потрібно залежно від їхньої процесуальної спрямованості, ділячи на певні групи:

1. Порушення кримінального провадження. Це відповідає п. 1 ч. 2 ст. 36 КПК України, тому що прокурор уповноважений починати досудове розслідування за наявності підстав, передбачених КПК України.

2. Проведення кримінального провадження згідно з процедурою та кримінальним процесом. Згідно з повноваженнями прокурора, він має погоджувати або відмовляти в погодженні клопотань слідчого до слідчого судді про проведення слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій у випадках, передбачених КПК України, чи самостійно подавати слідчому судді такі клопотання (п. 10 ч. 2 ст. 36 КПК України); затверджувати чи відмовляти в затвердженні обвинувального акта, клопотань про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, уносити зміни до складеного слідчим обвинувального акта чи зазначених клопотань, самостійно складати обвинувальний акт чи зазначені клопотання (п. 13 ч. 2 ст. 36 КПК України).

4. Прокурор зобов'язаний забезпечувати швидке, повне й неупереджене розслідування. До цієї групи повноважень належить таке: право мати повний доступ до матеріалів, документів та інших відомостей, що стосуються досудового розслідування (п. 2 ч. 2 ст. 36 КПК України); доручати органу досудового розслідування проведення досудового розслідування (п. 3 ч. 2 ст. 36 КПК України); доручати слідчому, органів досудового розслідування проведення в установленій прокурором строк слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій або давати вказівки щодо їх проведення чи брати участь у них, а в необхідних випадках – особисто проводити слідчі (розшукові) та процесуальні дії в порядку, визначеному КПК України (п. 4 ч. 2 ст. 36 КПК України); доручати проведення слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам (п. 5 ч. 2 ст. 36 КПК України).

5. Прокурор зобов'язаний реагувати через законні важелі на виявлені порушення. Використовуючи ці важелі, прокурор використовує право скасовувати незаконні та необґрунтовані постанови слідчих (п. 7 ч. 2 ст. 36 КПК України), порушує перед керівником органу досудового розслідування питання про відсторонення слідчого від проведення досудового розслідування й призначення іншого слідчого (п. 8 ч. 2 ст. 36 КПК України).

Добігаючи кінця дослідження питання і статті, потрібно відзначити, що процесуальне керівництво досудовим розслідуванням завжди розглядається у вузькому та широкому розумінні. Якщо говорити про вузьке значення процесуального керівництва досудовим розслідуванням, то визначають повноваження, виокремлені нами в третій групі, а саме: вони спрямовані на забезпечення швидкого, повного й неупередженого розслідування. Зазначаючи широке розуміння змісту процесуального керівництва як форми нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування, розглядають повноваження, що перелічені в групах, класифікованих у цій статті. Варто розуміти, що такого широкого підходу, як було обґрунтовано вище, дотримується й законодавець, формуючи процесуальний статус прокурора в кримінальному провадженні.

Наприкінці дослідження на підставі вищезазначеного можна зробити ще й такий висновок, що, відповідно до КПК України, спрямованість діяльності прокурора в досудовому кримінальному провадженні визначає здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням. У сучасному періоді виникає необхідність у чіткій нормативній регламентації прокурорського процесуального керівництва в досудовому кримінальному провадженні на конституційному рівні, а також рівні відомчих наказів Генерального прокурора України, а на теоретичному рівні – у розробці питань організації й методики здійснення прокурором процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Список використаної літератури:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон від 13.04.2012 р. № 4651-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № № 9–13. – Ст. 88.
2. Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні : Наказ Генеральної прокуратури України від 19.12.2012 р. № 4гн. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/GP12045.html.
3. Бабкова В. Проблеми здійснення прокурором наглядових повноважень у формі процесуального керівництва під час проведення досудового розслідування / В. Бабкова // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2012. – № 3. – С. 71–73.
4. Гришин Ю.А. О статусе прокурора на стадии досудебного расследования в реформируемом уголовном процессе / Ю.А. Гришин // Актуальні проблеми реформування кримінально-процесуального законодавства й удосконалення діяльності судових і правоохоронних органів : матеріали Міжнарод. наук.-практ. конф. – Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка, 2012. – С. 98–107.
5. Дворник А. Мета і завдання прокурора у досудовому кримінальному провадженні / А. Дворник // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2013. – № 2. – С. 105–111.
6. Ким Ю. 80 процентов поправок к новому УПК Украины уже одобрены / Ю. Ким // Закон и бизнес. – 2012. – № 10 (1049). – С. 4–5.
7. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2 т. / за заг. ред. В.Я. Тація та інш. – Х. : Право, 2012. – Т. 1. – 2012. – 768 с.
8. Марчук Н.В. Щодо визначення змісту діяльності прокурора зі здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням / Н.В. Марчук // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 2. – С. 369–376.
9. Мірковець Д.М. Інститут керівництва досудовим слідством за проектом КПК України / Д.М. Мірковець // Проблеми реформування кримінально-процесуального та кримінального законодавства України : матеріали Міжнарод. наук.-практ. конф. – Х. : ХНУВС, 2011. – С. 152–156.
10. Руденко М.В. Про сутність прокурорського процесуального керівництва досудовим розслідуванням / М.В. Руденко, В.П. Півненко // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2013. – № 1. – С. 277–283.
11. Тищенко С. Суб'єкти взаємодії сторони обвинувачення під час досудового розслідування / С. Тищенко // Вісник прокуратури. – 2013. – № 1. – С. 49–54.
12. Юрчишин В.М. Місце і роль прокурора у досудовому розслідуванні та їх відображення в теорії, законодавстві і практиці : монографія / В.М. Юрчишин. – Чернівці : Вид. дім «Родовід», 2012. – 289 с.
13. Проект змін до Конституції України в частині правосуддя [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://constitution.gov.ua/work/item/id/13>.